УДК 32:351(076)
DOI https://doi.org/10.32782/TNU-2663-6468/2026.5/06

Гацков О. А.
https://orcid.org/0009-0002-2147-6449
ПрАТ «ВНЗ «Міжрегіональна академія управління персоналом»

РОЗВИТОК МЕХАНІЗМІВ СОЦІАЛЬНОЇ ІНТЕГРАЦІЇ В УМОВАХ ПІСЛЯВОЄННОГО ВІДНОВЛЕННЯ: РЕІНТЕГРАЦІЯ ВПО, ВЕТЕРАНІВ ТА ВРАЗЛИВИХ СОЦІАЛЬНИХ ГРУП

У статті досліджено особливості розвитку механізмів соціальної інтеграції в умовах післявоєнного відновлення України з урахуванням потреб внутрішньо переміщених осіб (ВПО), ветеранів війни та інших вразливих соціальних груп. Обґрунтовано, що масштабні соціальні трансформації, спричинені війною, зумовлюють необхідність переходу від переважно компенсаційної моделі соціальної підтримки до комплексної моделі соціальної інтеграції, орієнтованої на відновлення соціального потенціалу населення, економічної самостійності та активної громадянської участі. Проаналізовано основні напрями реінтеграції ВПО у приймаючі територіальні громади, зокрема забезпечення доступу до житла, зайнятості, освіти, медичних і соціальних послуг, а також формування умов для довгострокової адаптації та запобігання соціальній сегрегації. Акцентовано увагу на положеннях Стратегії державної політики щодо внутрішнього переміщення на період до 2030 року, спрямованих на формування безперервної системи підтримки ВПО, розвиток адресної допомоги, координацію державної політики та створення умов для інтеграції або добровільного повернення. Визначено напрями реінтеграції ветеранів, що охоплюють професійну самореалізацію, психологічну адаптацію, соціальний захист, охорону здоров'я, освіту, зайнятість та участь у громадському житті. Обґрунтовано необхідність розвитку інклюзивних механізмів соціальної інтеграції осіб з інвалідністю, дітей та мешканців деокупованих територій на основі принципів безбар'єрності та рівного доступу до публічних послуг. Запропоновано інклюзивну модель управління соціальною інтеграцією, засновану на партнерстві держави, органів місцевого самоврядування, громадянського суспільства та міжнародних партнерів. Визначено її основними складовими спільне планування і прийняття рішень, прозорість та підзвітність, гнучкість і адаптивність, розвиток потенціалу територіальних громад та інтеграцію ресурсів різних секторів. Доведено, що реалізація такої моделі сприятиме підвищенню адресності соціальної політики, зміцненню соціальної згуртованості, довіри до публічних інституцій та формуванню стійкого суспільства в умовах післявоєнного відновлення.

Ключові слова: *соціальна інтеграція; післявоєнне відновлення; внутрішньо переміщені особи; ветерани війни; вразливі соціальні групи; реінтеграція; інклюзивне управління; територіальні громади.*

Постановка проблеми. Післявоєнне відновлення України передбачає не лише відбудову фізичної інфраструктури, економічне пожвавлення та відновлення територіальної спроможності громад, а й формування умов для повноцінної соціальної інтеграції населення, яке зазнало наслідків війни. Масштабні вимушені переміщення, повернення ветеранів до цивільного життя, втрата житла, роботи та соціальних зв'язків, погіршення матеріального становища населення зумовлюють появу нових і загострення наявних соціальних проблем. За таких умов соціальну інтеграцію доцільно розглядати як один із напрямів державної та регіональної політики післявоєнного відновлення.

Отже, проблема дослідження полягає у необхідності вдосконалення механізмів соціальної інтеграції в Україні в умовах післявоєнного відновлення з урахуванням диференційованих потреб ВПО, ветеранів та інших вразливих соціальних груп, забезпечення міжсекторальної взаємодії та створення умов для їх повноцінної економічної, соціальної й громадянської участі у розвитку територіальних громад. Це зумовлює необхідність наукового обґрунтування сучасних підходів, інстру-

© Гацков О. А., 2026
Стаття поширюється на умовах ліцензії відкритого доступу CC BY 4.0

ментів і напрямів розвитку механізмів соціальної інтеграції як складової політики післявоєнного відновлення України.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблематика соціальної інтеграції та соціального захисту населення в умовах війни й післявоєнного відновлення України активно досліджується представниками різних наукових напрямів, що свідчить про її міждисциплінарний характер. Концептуально-методологічні засади соціальної інтеграції досліджено у працях О. Бєлова [2] та В. Гриньової [5]. О. Бєлов розглядає соціальну інтеграцію крізь призму трансформаційних змін, акцентуючи увагу на необхідності адаптації механізмів публічного управління до нових суспільних умов. В. Гриньова зосереджує увагу на методологічних підходах до дослідження соціальної інтеграції, що створює теоретичне підґрунтя для визначення її основних складових та інструментів.

Важливий напрям сучасних досліджень становить соціальна політика держави в умовах війни. О. Бетлій та В. Мовчан [1; 15] аналізують основні виклики соціальної політики України у воєнний період, зокрема необхідність адаптації державної системи соціальної підтримки до масштабних соціально-економічних наслідків війни. Т. Грень [4] досліджує особливості реалізації політики соціального захисту територій в умовах війни, акцентуючи увагу на необхідності забезпечення стійкості територіальних систем та їх здатності реагувати на кризові виклики. О. Крюков [12] розглядає соціальну політику як необхідну умову функціонування соціальної держави, що дозволяє визначити роль державних інституцій у забезпеченні соціальної стабільності та рівності можливостей.

Окремий блок наукових досліджень присвячений проблемам внутрішнього переміщення та реінтеграції ВПО. Т. Проценко [13] досліджує питання забезпечення прав і свобод внутрішньо переміщених осіб в Україні, що є важливою передумовою їх соціальної інтеграції. Практичні аспекти підтримки ВПО відображено у Комплексній програмі підтримки внутрішньо переміщених осіб на період дії воєнного стану [11]. Доповнює цей напрям дослідження UN-Habitat [17], у якому значну увагу приділено проблемам внутрішнього переміщення та житловим потребам населення України.

Проблематика інклюзивної відбудови та соціальної реінтеграції представлена у монографії «Інклюзивна відбудова України: економічна, соціальна та просторово-технологічна реінтеграція» [7]. Окремий аспект соціальної інтеграції дітей, які були переміщені внаслідок війни, досліджують О. Карпенко, О. Ворощук та К. Ковальська [8], акцентуючи увагу на інноваційних педагогічних підходах до адаптації дітей до нового освітнього середовища.

Л. Бондаренко [3] досліджує вдосконалення механізмів взаємодії влади та громадськості у вирішенні проблем інклюзії в Україні, що підтверджує необхідність переходу до партнерської моделі реалізації соціальної політики.

Безпосередньо роль держави у забезпеченні соціальної інтеграції розкрито у дослідженні Л. Квасній, О. Гацкова та І. Зінько [9], де акцентовано увагу на значенні публічної політики у формуванні умов для соціального включення різних груп населення. Подальший розвиток цієї проблематики представлено у дослідженні Л. Квасній, З. Квасній, О. Гацкова та С. Маркевич [10], присвяченому розвитку механізмів соціальної інтеграції в умовах післявоєнного відновлення, зокрема реінтеграції ВПО, ветеранів та вразливих соціальних груп.

Теоретичне розуміння соціальної інтеграції доповнюється міжнародними підходами. Е. Мастерс [6] розглядає взаємозв'язок публічної політики та соціальної інтеграції, що дозволяє трактувати останню як результат цілеспрямованого управлінського впливу та взаємодії державних і недержавних суб'єктів. C. Høyland [16] акцентує увагу на концепціях суспільної безпеки та безпеки суспільства, що є важливим для розуміння соціальної стійкості в умовах масштабних криз і трансформацій.

Водночас аналіз зазначених публікацій показує, що недостатньо комплексно розглядається взаємозв'язок механізмів реінтеграції ВПО, ветеранів та інших вразливих соціальних груп у єдиній системі післявоєнного відновлення. Потребують подальшого дослідження питання координації діяльності державних і місцевих органів влади, громадянського суспільства та міжнародних партнерів, цифровізації соціальних послуг, оцінювання результативності інтеграційних програм і залучення цільових груп до прийняття управлінських рішень. Це визначає необхідність подальшого обґрунтування інклюзивної моделі управління, яка поєднуватиме державне регулювання, потенціал територіальних громад, активність громадянського суспільства та підтримку міжнародних партнерів.

Постановка завдання. Метою статті є обґрунтування напрямів розвитку механізмів соціальної інтеграції в умовах післявоєнного віднов-

лення України з урахуванням потреб внутрішньо переміщених осіб, ветеранів та інших вразливих соціальних груп, а також визначення ефективних інструментів їхньої соціальної, економічної та громадянської реінтеграції на державному та місцевому рівнях.

Виклад основного матеріалу. Післявоєнне відновлення України актуалізує потребу у формуванні ефективних механізмів соціальної інтеграції, спрямованих на подолання наслідків масштабних соціальних трансформацій, спричинених війною. Особливої уваги в цьому контексті потребують внутрішньо переміщені особи, ветерани війни, особи з інвалідністю, діти та інші вразливі соціальні групи, для яких процес повернення до повноцінного суспільного життя супроводжується низкою соціальних, економічних і психологічних бар'єрів.

Реінтеграція внутрішньо переміщених осіб у приймаючі громади є одним з ключових напрямів післявоєнної соціальної політики, що охоплює не лише питання забезпечення базових соціальних гарантій, а й створення умов для довгострокової соціальної адаптації, зокрема через доступ до ринку праці, житлових програм, освіти та медичних послуг. У цьому контексті важливим є перехід від тимчасових заходів підтримки до комплексних інтеграційних програм, орієнтованих на розвиток соціального капіталу громад і запобігання соціальній сегрегації. Мінсоцполітики розроблено Стратегію державної політики щодо внутрішнього переміщення на період до 2030 року, яка є документом, що формує єдиний державний підхід до підтримки ВПО та громад, які їх приймають [В Україні запускають єдину систему].

В Стратегії передбачено формування комплексної та безперервної системи підтримки внутрішньо переміщених осіб (ВПО), яка охоплює всі етапи їх життєвого циклу після переміщення: від моменту вимушеного виїзду до адаптації, соціальної інтеграції у приймаючі громади або добровільного повернення до місць постійного проживання. Ключовим пріоритетом визначено відновлення спроможності ВПО до самостійного життєзабезпечення з врахуванням індивідуальних потреб та соціально-економічних характеристик кожної особи.

З метою досягнення зазначених цілей в Стратегії окреслено низку пріоритетних напрямів, зокрема: удосконалення механізмів координації державної політики у сфері внутрішнього переміщення; забезпечення ефективної адаптації та інтеграції ВПО у приймаючих територіальних громадах; впровадження інструментів адресної підтримки як для ВПО, так і для громад, що їх приймають; а також формування належних умов для безпечного та добровільного повернення.

Важливим інституційним інструментом реалізації Стратегії є створення координаційної платформи за участі органів державної влади, органів місцевого самоврядування, інститутів громадянського суспільства та міжнародних організацій. Функціонування такої платформи сприятиме узгодженню дій стейкхолдерів, підвищенню ефективності управлінських рішень, а також удосконаленню нормативно-правової бази з питань внутрішнього переміщення.

Крім того, передбачено впровадження єдиної цифрової платформи підтримки ВПО, яка забезпечить доступ до інформаційних ресурсів і державних послуг, а також створить умови для збору, аналізу та врахування зворотного зв'язку від ВПО з метою підвищення якості державного управління у цій сфері.

Окремий акцент зроблено на розвитку інституційної спроможності системи первинної допомоги ВПО, зокрема шляхом посилення діяльності мультидисциплінарних команд у транзитних центрах. Це дозволить забезпечити своєчасне надання базових соціальних послуг, проведення індивідуальної оцінки потреб та формування ефективних механізмів подальшого супроводу осіб після переміщення [В Україні запускають єдину систему].

Особливе місце в системі післявоєнної соціальної інтеграції займає реінтеграція ветеранів війни. Вона передбачає не лише надання соціальних пільг, а й формування умов для професійної самореалізації, психологічної адаптації та активної участі в громадському житті. Ефективні механізми реінтеграції ветеранів мають ґрунтуватися на міждисциплінарному підході, що поєднує соціальний захист, охорону здоров'я, освіту та зайнятість, із залученням як державних інституцій, так і організацій громадянського суспільства.

Уразливі соціальні групи, зокрема особи з інвалідністю внаслідок війни, діти, які зазнали травматичного досвіду, а також мешканці деокупованих територій, потребують інклюзивних механізмів соціальної інтеграції, орієнтованих на відновлення соціальних зв'язків і забезпечення рівного доступу до публічних послуг. У цьому аспекті важливим завданням публічної політики є формування безбар'єрного середовища та розвиток соціальних сервісів на рівні територіальних громад.

Важливу роль в розвитку механізмів соціальної інтеграції в умовах післявоєнного відновлення відіграватимуть сучасні інструменти забезпечення ефективної взаємодії держави та громадянського суспільства. До таких інструментів належать публічні консультації, соціальне партнерство, участь громадських організацій у розробці та реалізації соціальних програм, а також інститути громадського контролю. Вони сприяють підвищенню прозорості публічної політики, посиленню довіри до органів влади та врахуванню реальних потреб цільових груп.

Окремого значення набуває розвиток волонтерських ініціатив і недержавних організацій, які в умовах війни та післявоєнного періоду стали важливими суб'єктами соціальної інтеграції. Їх залучення до реалізації державних програм сприятиме підвищенню адресності соціальної допомоги, забезпеченню гнучкості управлінських рішень і посиленню соціальної згуртованості. Водночас держава має створювати сприятливі нормативно-правові та інституційні умови для сталого функціонування громадянського суспільства. Адже саме державні інституції виступають ключовими агентами змін, формуючи нормативно-правову базу, регулюючи соціальні відносини та забезпечуючи реалізацію стратегій, спрямованих на об'єднання різних соціальних груп. В контексті сучасних викликів, таких як соціальна фрагментація, економічна нерівність, а також враховуючи наслідки воєнних конфліктів, роль держави набуває особливого значення, адже вона виступає гарантом стабільності, справедливості та рівності можливостей для всіх громадян.

Тому доцільно врахувати не лише теоретичні аспекти державної участі, а й практичні інструменти, які використовуються для досягнення соціальної інтеграції, а також виклики, що виникають в процесі їх впровадження. Водночас варто зазначити, що роль держави у публічній політиці соціальної інтеграції постійно змінюється під впливом внутрішніх та зовнішніх факторів. Глобалізація, цифровізація, зміни у структурі ринку праці, а також демографічні виклики – усе це вимагає від держави гнучкості в прийнятті рішень і адаптації політик до нових реалій.

Особливо актуальним цей аспект стає в умовах війни та соціальної нестабільності, коли традиційні моделі соціальної інтеграції втрачають ефективність, і потреба в нових підходах і механізмах стає необхідною. Держава має забезпечити не лише правове регулювання, а й створення платформ для діалогу між різними соціальними групами, підтримку вразливих верств населення, а також впровадження програм, що сприяють згуртованості суспільства.

Важливим напрямом діяльності держави в цьому контексті є розробка комплексних стратегій, які поєднують соціальні, економічні та культурні заходи, спрямовані на зменшення розривів між групами населення та формування відчуття спільної ідентичності. Таким чином, роль держави виходить за межі суто адміністративного регулювання і стає каталізатором соціальних змін, які сприяють стійкому розвитку суспільства.

Вважаємо за необхідне використовувати інклюзивну модель управління, засновану на партнерстві держави, громадянського суспільства та міжнародної спільноти. Така модель передбачає активне залучення всіх зацікавлених сторін до процесу формування, реалізації та оцінки публічної політики соціальної інтеграції, що забезпечує більш комплексний і збалансований підхід до вирішення соціальних проблем.

В межах цієї моделі держава виступає як координатор і гарант дотримання правових норм, а також як джерело ресурсів та інституційної підтримки. Громадянське суспільство, включаючи неурядові організації, активістів та місцеві громади, забезпечує безпосередній контакт із соціальними групами, виявляє потреби, пропонує інноваційні рішення і контролює ефективність впроваджених заходів. Міжнародна спільнота, у свою чергу, сприяє обміну найкращими практиками, надає фінансову й експертну допомогу, а також підтримує впровадження європейських стандартів у сфері соціальної політики.

Основними елементами інклюзивної моделі управління є:

– спільне планування і прийняття рішень, яке базується на відкритому діалозі та консенсусі між усіма учасниками процесу;

– прозорість та підзвітність діяльності органів влади і партнерських організацій;

– гнучкість і адаптивність, що дозволяють оперативно реагувати на зміни в соціальній ситуації та враховувати нові виклики;

– підтримка і розвиток потенціалу місцевих громад, які є безпосередніми носіями соціальної інтеграції на регіональному рівні;

– інтеграція ресурсів і зусиль різних секторів для досягнення максимального ефекту від реалізованих програм.

Вважаємо, що впровадження такої моделі сприятиме створенню основи для сталого розвитку соціальної інтеграції, сприятиме зміцненню соці-

альної згуртованості та формуванню довіри між громадянами і державою, що особливо важливо в умовах сучасних викликів і трансформацій.

Висновки. В результаті проведеного дослідження обґрунтовано, що післявоєнне відновлення України потребує комплексного розвитку механізмів соціальної інтеграції, оскільки наслідки війни суттєво змінюють соціальну структуру суспільства, посилюють нерівність та формують нові категорії населення, які потребують системної підтримки. Соціальну інтеграцію пропонуємо розглядати не лише як надання соціальної допомоги, а й як процес відновлення соціальних зв'язків, економічної самостійності, громадянської активності та рівного доступу до публічних послуг.

Вважаємо, що одним із пріоритетних напрямів післявоєнної соціальної політики є реінтеграція внутрішньо переміщених осіб у приймаючі територіальні громади. Важливе значення має забезпечення узгодженості державної політики щодо внутрішнього переміщення та підтримки спроможності громад, які приймають ВПО.

В результаті проведеного дослідження встановлено, що особи з інвалідністю, діти, мешканці деокупованих територій та інші вразливі соціальні групи потребують диференційованих механізмів інтеграції, сформованих відповідно до їхніх соціальних, економічних і психологічних потреб. Пріоритетними напрямами визначено розвиток безбар'єрного середовища, забезпечення рівного доступу до публічних послуг, відновлення соціальних зв'язків та посилення спроможності соціальних сервісів на рівні територіальних громад.

Запропоновано інклюзивну модель управління соціальною інтеграцією, що ґрунтується на партнерстві держави, територіальних громад, громадянського суспільства та міжнародної спільноти. Реалізація запропонованої моделі сприятиме переходу від фрагментарної соціальної підтримки до системної політики соціальної інтеграції.

Таким чином, розвиток механізмів соціальної інтеграції є невід'ємною складовою післявоєнного відновлення України, оскільки забезпечує не лише подолання соціальних наслідків війни, а й формування згуртованого, інклюзивного та стійкого суспільства. Перспективи подальших досліджень полягають у розробленні системи показників оцінювання ефективності механізмів соціальної інтеграції та визначенні інструментів моніторингу їх реалізації на рівні територіальних громад.

Список літератури:

1. Бетлій О., Мовчан В. Соціальна політика в Україні у воєнний час: 2022–2023 роки. Київ: Фонд ім. К. Аденавера, 2023. 32 с.

2. Бєлов, О. Соціальна інтеграція в умовах трансформаційних змін: концептуальні засади. *Державне управління та місцеве самоврядування*. 2022. № 2(57). С. 34–40.

3. Бондаренко Л. Г. Вдосконалення механізмів взаємодії влади та громадськості у вирішенні проблем інклюзії в Україні. *Державне будівництво.* 2025. № 2 (38). С. 404–414. https://doi.org/10.26565/1992-2337-2025-2-25 (дата звернення: 11.09.2026)

4. Грень Т.Я. Особливості реалізації політики соціального захисту територій в умовах війни. *Вчені записки ТНУ імені В.І. Вернадського. Серія: Публічне управління та адміністрування*. 2022. Том 33 (72). № 6. С. 80–84. https://doi.org/10.32782/TNU-2663-6468/2022.6/13

5. Гриньова В.М. Соціальна інтеграція: методологічні засади дослідження. *Вісник соціально-економічних досліджень*. 2021. № 3. С. 34–41.

6. Еллен Мастерс. Публічна політика та соціальна інтеграція: теорія та практика. *Міжнародний журнал досліджень соціальної політики*, 2023, с. 101–123. URL: http://perspectives.pp.ua/index.php/sni/article/download/16294/16366/16360 (дата звернення: 10.09.2026)

7. Інклюзивна відбудова України: економічна, соціальна та просторово-технологічна реінтеграція: монографія / Павліха Н.В., Цимбалюк І. О. та ін. / Заг. ред.: Павліха Н.В. Луцьк : ФОП Косенко А.О., 2025. 267 с.

8. Карпенко О.Г., Ворощук О.Д., Ковальська К.В. Інноваційні педагогічні підходи адаптації переміщених українських дітей до нового освітнього середовища. *Академічні візії*. Вип. 42. 2025. https://doi.org/10.5281/zenodo.15127452 (дата звернення: 11.09.2026)

9. Квасній Л.Г., Гацков О.А., Зінько І.С. Роль публічної політики у забезпеченні соціальної інтеграції. *Суспільство та національні інтереси*. № 7(7). 2024. С. 589–600. https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-7(7)-589-600 (дата звернення: 12.09.2026)

10. Квасній Л.Г., Квасній З.В., Гацков О.А., Маркевич С.В. Розвиток механізмів соціальної інтеграції в умовах післявоєнного відновлення: реінтеграція ВПО, ветеранів та вразливих соціальних груп. *Успіхи і досягнення у науці*. № 5(27). 2026. С. 1672–1681

11. Комплексна програма підтримки внутрішньо переміщених осіб на період дії воєнного стану в Україні. URL: https://loda.gov.ua/documents/40071

12. Крюков О.І. Соціальна політика як необхідна умова функціонування соціальної держави. URL: https://repositsc.nuczu.edu.ua/bitstream/123456789/7324/1/%D0%9A04.pdf (дата звернення: 12.09.2026)

13. Проценко Т.О. Забезпечення прав і свобод внутрішньо переміщених осіб в Україні. *Наука і правоохорона діяльність*. 2016. № 4 (34). С. 37–44.

14. Шульжик Ю.О., Грицко Р.Ю., Пеканець С.Р. Управління змінами в умовах цифровізації. *Наукові праці Міжрегіональної Академії управління персоналом*. 2022. № 3(66). С. 127–134

15. Betliy O., Movchan V. *Ukraine's Social Policy in War Conditions: Key Challenges and State Response.* Kyiv: KAS Ukraine, 2023. 32 p.

16. Høyland S. Identifying scientific principles for the concepts of societal safety and societal security. *Safety and Reliability of Complex Engineered Systems. Foundational issues in risk assessment and managemen*t. Publisher: CRC Press, Taylor & Francis Group. 2015, pp. 793–799. URL: https://www.researchgate.net/publication/277569901_Identifying_scientific_principles_for_the_concepts_of_societal_safety_and_societal_security (accessed: 10.09.2026)

17. UN-Habitat. Internal Displacement and Housing Needs in Ukraine: Mid-Year Report 2023. Geneva, 2023. 31. URL: https://perspectives.pp.ua/index.php/np/article/download/ (accessed: 10.09.2026)

Hatskov O. A. DEVELOPMENT OF SOCIAL INTEGRATION MECHANISMS IN THE CONTEXT OF POST-WAR RECOVERY: REINTEGRATION OF INTERNALLY DISPLACED PERSONS, VETERANS, AND VULNERABLE SOCIAL GROUPS

The article examines the specific features of developing social integration mechanisms in the context of Ukraine's post-war recovery, taking into account the needs of internally displaced persons (IDPs), war veterans, and other vulnerable social groups. It is substantiated that large-scale social transformations caused by the war necessitate a shift from a predominantly compensatory model of social support to a comprehensive model of social integration aimed at restoring the social potential of the population, economic self-reliance, and active civic participation. The main directions of IDP reintegration into host territorial communities are analyzed, including access to housing, employment, education, healthcare, and social services, as well as the creation of conditions for long-term adaptation and prevention of social segregation. Particular attention is paid to the provisions of the State Policy Strategy on Internal Displacement until 2030, aimed at establishing a continuous system of support for IDPs, developing targeted assistance, coordinating public policy, and creating conditions for integration or voluntary return. The key directions of veteran reintegration are identified, covering professional self-realization, psychological adaptation, social protection, healthcare, education, employment, and participation in community life. The need to develop inclusive mechanisms for the social integration of persons with disabilities, children, and residents of de-occupied territories based on the principles of accessibility and equal access to public services is substantiated. An inclusive governance model for social integration based on partnership among the state, local self-government bodies, civil society, and international partners is proposed. Its main components include joint planning and decision-making, transparency and accountability, flexibility and adaptability, development of the capacity of territorial communities, and integration of resources from different sectors. It is demonstrated that the implementation of such a model will contribute to improving the targeting of social policy, strengthening social cohesion and trust in public institutions, and building a resilient society in the context of post-war recovery.

Keywords: *social integration, post-war recovery, internally displaced persons, war veterans, vulnerable social groups, reintegration, inclusive governance, territorial communities.*

Дата першого надходження статті до видання: 14.09.2026
Дата прийняття статті до друку після рецензування: 02.10.2026
Дата публікації (оприлюднення) статті: 16.11.2026